

Drachmann i Pressen har talt om dette Spørgsmaal og givet den Forklaring, at Kontrol er en Forudsætning for hans Forslag. Det er kedeligt, at denne Forudsætning ikke er kommet med i Forslaget; den burde have staaet der, for ellers risikerer det ærede Medlem jo ikke at faa den opfyldt. Det kan ikke nytte, at Forslagsstillere gaar omkring og har visse Forudsætninger, naar de ikke giver det Udtryk paa behørig Maade, og behørig Maade er, at de indsættes i Lovens Tekst. Saadan har man ogsaa gjort tidligere. Det ærede Medlem er nemlig paa Vildspor, naar han offentlig har sagt, at Kontrollen gennemførtes administrativt i 1923, da vi havde Toldloven for Skotøjsindustrien. Nej, de gennemførtes ikke administrativt i 1923. Det er fuldkommen urigtigt, det er en Vildledning af Offentligheden, det ærede Medlem her har præsteret. I Lov Nr. 108 af 28. Marts 1923 om Kriseværn for Cigarer og Skotøj — Lovtidende A. I. — vil man finde, at det i § 4, Stykke 2, hedder: „En under §§ 2 og 3 henført Virksomhed er pligtig efter Begæring at stille til Indenrigsministerens Raadighed alle Oplysninger om Virksomheden, som maatte være fornødne, for at Ministeren kan udøve den ham efter nærværende Lov tilkommende Myndighed.“ Det var altsaa ikke en Forudsætning, som man administrativt gennemførte i 1923, men det var en positiv Lovbestemmelse, som Fabrikkerne maatte efterleve den Gang, men som det ærede Medlem nu har søgt at snyde sig fra i det Forslag, han har stillet, og som han altsaa end ikke har villet medtage, da Fabrikkerne selv kom og bad om at faa den med for derved at lette Vejen for Forslagets Gennemførelse.

Hvis det konservative Parti havde medtaget saadanne Forbedringer, som der her er forhandlet om, havde de Konservative blot derved forbedret Udsigterne til at faa deres Forslag gjort til noget positivt og ikke til den luftige Vandring her fra Tingets Bord hen til Brokkassen, som det ærede Medlem nu tilsigter. Men det ærede Medlem og hans Parti har aabenbart ved denne Handlemaade tilstræbt at blive fri for at se dette Forslag vedtaget, og derfor maatte det endelig ikke forbedres saa meget, at der kunde blive Fare for, at disse kedelige Socialister gik hen og stemte for det. Det ærede Medlem skal imidlertid ikke være beroliget endnu, han skal endnu se an, hvad der kan ske.

Det er ogsaa ganske pudsigt at se, at det ærede Medlem Hr. Drachmann i Pressen overfor Offentligheden gør hele dette Spørgs-

maal om Kontrol med Industrien til en underordnet Ting. Medens det ærede Medlem gør det hele til en underordnet Ting, ser vi, at Sandheden kommer i „Nationaltidende“, medens det ærede Medlem for en Gangs Skyld optraadte i „Berlingske Tidende“. I „Nationaltidende“ staaer der ikke, at det er Smaating, der er de ganske paa det rene med, at det er ingen Forudsætning for det konservative Forslag. Nej, siger „Nationaltidende“, overfor „Social-Demokraten“, „Bladet“ — altsaa „Social-Demokraten“ — „søger forgæves her at gøre et væsentligt Punkt til en Petitesse. Konservatismen, som tilstræber erhvervspolitisk Klarhed paa et fuldkommen sagligt Grundlag, maa nødvendigvis være afskaaret fra at indlede et nyt erhvervspolitisk Samarbejde med Opofrelse af et Princip, som er uløseligt knyttet til den konservative Samfundsopfattelse. Partiet kan ikke strække sig dertil, at det rækker Haand til en udstrakt Kontrollovgivning“. Ja, det er „Nationaltidende“, der vist er Højres Hovedorgan, saa vidt jeg husker. Den har sagt det ærede Medlem Hr. Drachmann, hvad Meningen er: Kontrolforanstaltninger er mod Partiets Princip, og derfor har det ærede Medlem Hr. Drachmann ikke turdet stille Forslag, for saa havde han haft Partiet imod sig. Forklaringen i „Berlingske Tidende“ er en Smule Blaar i Øjnene paa de godtroende, der vilde nøjes med den Forklaring.

Den Betragtning, som „Nationaltidende“ saaledes gør gældende, er ganske givet den konservative Partiopfattelse, derom nærer jeg ikke Tvivl, men den er ikke Industriens Betragtning; den er det ikke nu, saa lidt som den har været det tidligere. Jeg henleder det ærede Medlems og hans Partis Opmærksomhed paa den Betænkning, der er afgivet af Erhvervsministeriets Industriudvalg i December 1925, den første Betænkning, hvor man efter en Undersøgelse af en Række Industrier ogsaa beskæftiger sig med Planer om mulige Toldforanstaltninger, og her hedder det — jeg tillader mig med den højtærede Formands forventede Tilladelse at citere et Par Linier —: „I Forbindelse med Kriseværnet tænkes der et Forbrugerværn til Sikring af rimelige Priser ved Begrænsning af den tilladte Avance for de af Værnet omfattede Varer. Overholdelsen heraf maatte sikres ved særlige Kontrollforskrifter, f. Eks. Afgivelse af maanedlige Indberetninger angaaende Fabrikernes Beskæftigelse, Produktion og Afsætning samt Adgang for Erhvervsministeriet til af vedkommende Virksomhed at kræve de Oplysninger, som maatte være